

[Margrete Auken]

de ikke har så mange biler, det kan også godt være, at det bare er almindelig tåbelighed, men det er jo altså bilerne, smogalarmen rammer, og det er dem, der er en væsentlig årsag til den. Vi havde den heller i Danmark, men det kan vi risikere at få. Dette siger jeg ikke for at frikende DDR, bestemt ikke, jeg siger bare, at det kunne være én af årsagerne. Der er betydelig flere biler i Vesttyskland, dér har man jo vækst og velstand, og biler f.eks. er en væsentlig del af vækst og velstand.

Hr. Ahlmann-Ohlsen fremførte et meget interessant synspunkt om, at partisamarbejdet bør styrkes i Europa. Det glæder vi os til. Vi har et så vidt partisamarbejde, som vi kan få, med vore søsterpartier såvel i EF som i Norden, men de er jo ikke alle sammen så store, som vi er, så det kan en gang imellem blive lidt skralt. Men hr. Ahlmann-Ohlsens søsterpartier sidder jo ved magten rundt omkring, så vi glæder os meget til, at der kommer et godt samarbejde i gang.

I øvrigt kunne jeg høre af det, som hr. Ahlmann-Ohlsen især var opmærksom på, at konflikterne internt i Norden var Barsebäck og Ringhals, og det er jeg da ikke uenig med hr. Ahlmann-Ohlsen i. Også dér vil en god, kraftig indsats fra Moderaterne i Sverige være en kærkommen bistand i det arbejde, vi har i øjeblikket.

Jeg tror i øvrigt, det ville hjælpe på partisamarbejdet også med Sverige, hvis man f.eks. gør sig klart, at Danmark er hovedleverandør af byspildevand til Østersøen – altså bare sådan så de lige er klar over, at vi ikke er gået helt i bro i selvovervurdering. Men det vil jeg da glæde mig over, og jeg vil håbe, at andre partier tager det op, men jeg synes bestemt, det er allervigtigst at få meldingen fra hr. Ahlmann-Ohlsen.

Hr. Skrumsager Skau kørte i høj grad på den samme linje med glæde over egne bedrifter, og især hvor slemt det var med de andre. Jeg tror, hr. Skrumsager Skau også skal læse nogle af de rapporter, der foreligger, for virkeligheden er altså ikke helt så rosenrød, som den tager sig ud. Østlandene er slemme, men Storbritannien er meget slem også. Når man bliver ved at fremhæve det, vi kan få ud af EF-arbejdet, så er det nok rigtigt i nogle sammenhænge, men når vi så gerne vil have – og heldigvis nu også får – opbakning til en nationalstatsstrategi, så er

det netop, fordi vi inden for EF-området har nogle af de værste forurenere og nogle af de mest fredningsvenlige lande. Skal den klubstrategi, som vi alle sammen er enige om at understrege, have en chance, så er det vigtigt, at vi skiller fårene fra bukkene i denne her sag. Og England er det altså ikke morsomt at skulle starte med at komme i fodslag med, når vi skal ud og overtale landene til at gøre noget ved forureningen; det er jo dér, et af problemerne ligger. England og Irland er virkelig skrappe at have med at gøre.

Fru Lone Dybkjær har jeg i og for sig ikke mere at sige til, andet end at jeg stort set er enig i, hvad der blev sagt, og er glad for bidraget.

Til hr. Ove Jensen vil jeg bare sige, at så løstagtigt som hr. Ove Jensen tror, er det miljøarbejde, der bliver lavet her i landet, ikke. Jeg kan sige til hans beroligelse, at der er altså betydelig bedre hold i det, og jeg tror, at hr. Ove Jensen, hvis han bruger tid på at sætte sig ind i rapporterne, vil glæde sig over, at den indsats, vi gør, i hvert fald ikke er spildt. Han vil nok opdage, at den er temmelig utilstrækkelig, men det er mig en stor fornøjelse her at kunne sige til hr. Ove Jensen, at det ikke er så galt, som han åbenbart tror.

Og til ministerens svar her til sidst: jeg vil beredvilligt indrømme det, hvis det er mig, der har taget fejl om det møde, der begynder 1. april. Jeg går ud fra, ministeren vil gøre det samme, hvis det er ministeren, der har taget fejl, sådan at vi kan være sikre på, at vi får ikke bare en adgangsbillet, men også en mulighed for aktiv deltagelse ved det møde, som begynder i begyndelsen af april, og som er et fælles møde mellem Londonkonventionen og Oslokonventionen om dumpning. Det må undersøges omgående, og så må vi jo iværksætte de relevante procedurer, hvis det skulle vise sig, at det er mig, der har ret. Det håber vi så ikke.

Men lad mig føje til, at det mest bekymringsvækkende for mig i dag har været, at ministeren fastholder, at det går godt. Det bekymrer mig. Den dagsorden, vi har vedtaget, pålægger en stramning, og jeg må spørge ministere, om han virkelig ikke tror, at vi har en chance for f.eks. at få rejst lidt mere aktiv debat om havafbrændingen, end der er i øjeblikket.